

Ἐκκλησιαστικὸς Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καὶ γὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Ἱστορικὸ Ἀφυπνιστικὸ Ντοκουμέντο!

Ἀποκαλυπτικὸ Δημοσίευμα σὲ πρόσφατο Βιβλίον Παπικοῦ Συγγραφέως γιὰ τὴν ἀποφασισθεῖσα Ἐνωσι ὀρθοδόξων – Ρωμαιοκαθολικῶν τὸ ἔτος 1970

Εἰσαγωγή-Μετάφρασις:
† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος

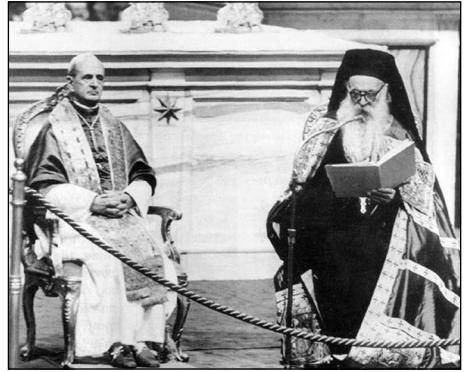
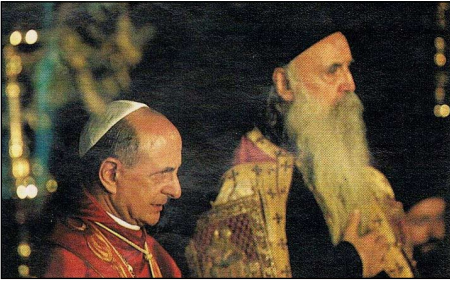
Κυριακὴ, 25.6/8.7.2012

ΟΣΟ καὶ ἂν ὁ οἰκουμενιστὴς πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος καὶ οἱ θιασῶτες τῆς οἰκουμενιστικῆς γραμμῆς τοῦ Πατριαρχείου, εὐφημίζουν τὸν πατριάρχη Ἀθηναγόρα († 1972) -καὶ μάλιστα ἐπὶ τῇ 40ῇ ἐπετειῶν τῆς ἀποβιώσεώς του- ὡς διήθεν μεγίστη μορφή, καὶ ἐπίσης ὅσο καὶ ἂν διακηρῦσσουν ὅτι ἡ οἰκουμενιστικὴ γραμμὴ τους κανένα κίνδυνο δὲν συνιστᾷ γιὰ τὴν Ὀρθόδοξη Πίστι καὶ Ἐκκλησία, ἡ ἴδια ἡ ἱστορία τοὺς διαψεύδει οἰκτρῶς καὶ ἀποκαλύπτει τὸν δόλο καὶ τὴν ἀπάτη τους.

Ὁ διαχρονικὸς λόγος τοῦ Κυρίου εἶναι σαφῆς καὶ ἀδιάψευστος καὶ ἔχει καὶ ἐδῶ τὴν ἐφαρμογή του: «οὐ γάρ ἐστι κρυπτὸν ὃ οὐ φανερόν γενήσεται, οὐδὲ ἀπόκρυφον ὃ οὐ γνωσθήσεται καὶ εἰς φανερόν ἔλθῃ» (Λουκ. η' 17).

* * *

Μετὰ τὴν «Ἄρσι τῶν Ἀναθεμάτων» μεταξὺ Ρώμης καὶ Κωνσταντινουπόλεως τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1965, ἡ ὁποία ἐσήμανε ὡς γνωστὸν γιὰ τοὺς Παπικοὺς τὴν «ἄρσι τῆς ἀκοινωνησίας», εἰσηλθάν οἱ Φαναριῶτες ὑπὸ τὸν «μεγάλον» Ἀθηναγόρα στὸν *παροξυσμὸ* ὄχι τῆς Ἀγάπης τῆς Ἀληθείας, ἐφ' ὅσον ἡ Ἀλήθεια καταπατήθηκε, ἀλλὰ τοῦ *ψεύδους* καὶ τοῦ *σκότους*. Διότι, τὸ Βατικανὸ καμμία αἵρεσί του δὲν ἀποποιήθηκε,

ἀλλὰ ἀντιθέτως προέβη καὶ διὰ τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου τοῦ (1962-1965) στὴν ἐπικύρωσι καὶ ἐδραίωσι τῶν ἀπ' αἰῶνων πλανῶν καὶ διαστροφῶν τοῦ· σχεδίασε δὲ γιὰ τοὺς ὀρθοδόξους μίαν *οὐνιτικοῦ τύπου ἔνωσιν* διὰ τῆς γνωστῆς «ἐπιθέσεως ἀγάπης».

• Ἡ «ἀνταπόκρισις» τοῦ Ἀθηναγόρου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ὑπερέβη τὶς προσδοκίαις τῆς Ρώμης καὶ θεωρήθηκε ὑπερ-ικανοποιητικὴ. Γι' αὐτὸ καὶ ἀπὸ μέρους τοῦ τότε Πάπα Παύλου τοῦ VI, ἐντελῶς μυστικά, ἀλλὰ σὲ ἀπόλυτη συμφωνία μὲ τὴν Κωνσταντινούπολι, προτάθηκε ἡ ἄμεση «συλλειτουργία» ἀμφοτέρων ἐν ἔτει 1970 καὶ ἡ διὰ τοῦ τρόπου τούτου *de facto* (ψευδ)ἔνωσις τους!

Βεβαίως, μία τέτοιου εἴδους προοπτικὴ διαφαινόταν τότε μέσα ἀπὸ ὅλες τὶς κινήσεις, διαθέσεις, κείμενα καὶ πράξεις τῶν δύο πλευρῶν, ὅμως, παράλληλα, λόγω καὶ τῶν σφοδρῶν ἀντιδράσεων ἰδίως στὴν Ἑλλάδα, τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ σὲ ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου, κατενοεῖτο ὅτι ἡ ἔνωσις δὲν ἦταν δυνατὴ οὔτε ὡς σκέψις γιὰ νὰ πραγματοποιηθῆ τουλάχιστον ἄμεσα.

Καὶ ὅμως, ὅπως ἀποκαλύπτεται σὲ πρόσφατα κυκλοφορηθὲν βιβλίον Ρωμαιοκαθολικοῦ συγγραφέως, Βενεδικτίνου Μοναχοῦ, στὴν Γαλλία, οἱ δύο πλευρὲς εἶχαν ὀρίσει «μικρὰ Ἐπιτροπή», γιὰ τὴν μελέτη τῆς προτάσεως τοῦ Πάπα περὶ *ἀμέσου ἐνώσεως* καὶ τὴν ἐξαγωγή *διαγνώμης*. Καὶ ἡ *διαγνώμη* ἦταν **θετικὴ!**

Τὰ πρωταγωνιστικὰ πρόσωπα ἀπὸ ὀρθοδόξου πλευρᾶς ἦσαν ὁ **Δαμασκηνὸς Παπανδρέου** († 2011), γνωστότατος γιὰ τὴν οἰκουμενιστικὴ του πορεία καὶ συμβολὴ στὸ *ἐνωτικὸ ζήτημα*, καὶ ὁ **Ἰωάννης Ζηζιούλας**, ἀπὸ δεκαετιῶν ἀφανῆς καὶ ἐμφανῆς ἡγετικὸς ἐκπρόσωπος τῶν ὀρθοδόξων γενικὰ στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι καὶ εἰδικὰ στὶς σχέσεις μὲ τὸν Παπισμὸ.

Εἶναι ἄξιο ὑπογραμμίσεως, ὅτι *ἂν τότε, πρὶν ἀπὸ 42 ἔτη*, ὁ **Ἰωάννης Ζηζιούλας** δὲν *ἔβλεπε κανένα οὐσιαστικὸ ἐμπόδιο* γιὰ συλλειτουργ-

γία Πάπα καὶ πατριάρχη καὶ γιὰ ἄμεση ἔνωση ὀρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν, εἶναι πλέον ἀπόλυτα κατανοητὰ καὶ «φυσιολογικὰ» ὅλα ὅσα ἔκτοτε καὶ μέχρι σήμερα διεκήρυξε καὶ ἔπραξε ἐπὶ τοῦ θέματος. Κατανοοῦμε λοιπὸν πολὺ καλὰ τὴν κατοπινὴ ἐργώδη προσπάθειά του, καὶ μάλιστα ἀπὸ τοῦ 1980 μέσῳ καὶ τοῦ «Διαλόγου τῆς Ἀληθείας» μὲ τὸ Βατικανό, νὰ προωθήσῃ καὶ ἐπιτύχῃ μὲ θεολογικὸ πλέον προκάλυμμα, αὐτὸ τὸ ὁποῖο εἶχε ἀποφασισθῆ τὸ 1970.

Μόλις δὲ πρόσφατα (28.6.2012), ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος ἀνεφέρθη ὡς ἐξῆς περὶ τοῦ μητροπολίτου Περγάμου Ἰωάννου Ζηζιούλα:

«Ὁ Μητροπολίτης Περγάμου ἀποτελεῖ τὸν στιβαρὸν θεολογικὸν βραχίονα τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν ἀγλαὸν ἐπίσκοπον καὶ θεολόγον τῆς τὸν χειρισμὸν καὶ τὴν διεκπεραίωσιν ὑψίστης σημασίας ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων εἰς ὅλον τὸ πλέγμα τῶν εὐθυνῶν καὶ τῶν δράσεών της, ἀνέθεσεν εἰς αὐτὸν δυσκόλους ἀποστολάς, προεδρείας καὶ διαπραγματεύσεις».

* * *

Μεταφράζοντες στὰ ἑλληνικὰ -ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴ μετάφρασι ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Ἔτνα κ. Χρυσοστόμου τοῦ γαλλικοῦ πρωτοτύπου- καὶ παραδίδοντες στὴν ἑλληνόφωνη δημοσιότητα τὸ κατωτέρω ἀποκαλυπτικὸ ντοκουμέντο, θέλουμε νὰ τονίσουμε ὅτι, τὸ ἂν ἡ ἀπόφασις ἐκείνη τοῦ 1970 δὲν ἐφαρμόσθηκε ἄμεσα, δὲν ὠφείλετο ἀπλῶς στὴν παρέμβασιν τῶν Ἀθηνῶν ἢ τῆς Μόσχας.

Καὶ ἡ Ἀθήνα, τουλάχιστον διὰ τοῦ τότε φιλο-οικουμενιστοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἰερωνύμου Κοτσώνη, καὶ ἡ Μόσχα διὰ τῆς τότε φιλο-σοβιετικῆς ἡγεσίας της, ἡ ὁποία παρεῖχε συνοδικῆ ἀποφάσει τὴν Θ. Εὐχαριστία στοὺς Παπικούς, δὲν ἐξέφραζαν τὸ Ὁρθόδοξο δέον. Δὲν ἐπιθυμοῦσαν ἄμεση ἔνωση μὲ τοὺς Παπικοὺς ἢ μὲν Ἀθήνα, λόγῳ τῆς ἰσχυρᾶς ἀντιδράσεως κλήρου καὶ λαοῦ, ἢ δὲ Μόσχα λόγῳ τῶν γνωστῶν «πολιτικῶν» καὶ ἡγεμονιστικῶν ἐπιδιώξεών της.

Εἶναι σαφὲς ἀπὸ τὸ κείμενο-μαρτυρία τοῦ Παπικοῦ συγγραφέως, ποὺ παραθέτομε, ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Πάπας, θερμὸς πρόμαχος τῆς οὐνιτικῆς καθυποτάξεως ὄχι μόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ τῆς «ὅλης Ὁρθοδοξίας», ἔκρινε ὅτι δὲν θὰ ἐπετύγχανε τὸ «ὄλον», ἀλλὰ μέρος αὐτοῦ. Καὶ ὅμως, ὁ Πάπας ἠθέλε, θέλει καὶ θὰ ἐπιθυμῆ πάντοτε τὸ «ὄλον», ὡς Παγκόσμιος Ὁρησκευτικὸς Πλανητάρχης, διότι σὲ τοῦτο ἀκριβῶς συνίσταται ἡ οὐσία τῆς «καθολικῆς» ἀσθενείας καὶ ἐσφορικῆς διαστροφῆς του!

Ἡ καθοριστικῆς σημασίας οὐσία τῆς ὑποθέσεως ἔγκειται στὸ ὅτι οἱ δύο πλευρὲς, ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταὶ καὶ Παπικοί, εἶχαν πράγματι ἀπο-

φασίσει μυστικά την άμεση ένωτική συλλειτουργία τους το 1970. Αὐτὴ ἦταν καὶ εἶναι ἡ πίστις καὶ ἡ βαθυτέρα πεποίθησις τῶν Οἰκουμενιστῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῶν τέκνων («τεκνίων»), ἀκολούθων, ὕμνητῶν καὶ συνεχιστῶν τοῦ κατ' αὐτοὺς μεγάλου Ἀθηναγόρου.

Ἰδέτωσαν καὶ κατανοήτωσαν τοῦτο οἱ μὴ συμφωνοῦντες μὲν ποικίλοι ὀρθοδοξο-αμύνητορες, ἀλλὰ κοινωνοῦντες μὲ τοὺς Λατινόφρονας καὶ Λατινόψυχους φιλενωτικούς καὶ φιλοπαπιστὰς τῆς Κωνσταντινουπόλεως· καὶ μάλιστα, κατηγοροῦντες ταυτοχρόνως καὶ βάλλοντες σφοδρῶς, ἀδιακρίτως καὶ ἀφιλαδέλφως κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι, θεῖω ἐλέει, ἐξέρχονται ἀποφασιστικὰ ἀπὸ τὴν διενεργουμένη αὐτῇ Ἀποστασία, πρὸς διάσωσιν τῆς Ἐνώσεως τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ Ἀληθείᾳ καὶ τῇ Ἀγάπῃ.

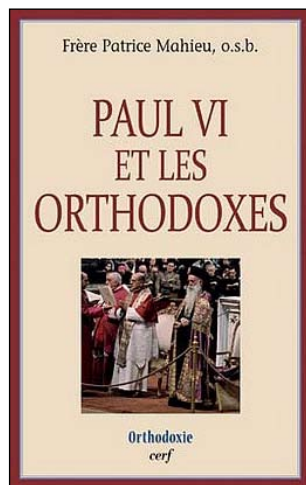
Τὰ προσωπεῖα πίπτουν καὶ οἱ μάσκες σχίζονται· οἱ εὐθῦνες μένουν καὶ οἱ φωνές τῶν συνειδήσεων, ὅσων ἀπέμειναν μὴ «κεκαυτηριασμένων» (πρβλ. Α' Τιμοθ. δ' 2), ἐγείρονται καὶ ἐπαναστατοῦν. Εἶθε ὁ ζυγὸς τῶν «ψευδεπισκόπων» καὶ «ψευδοδιδασκάλων» νὰ ἀποτιναχθῇ καὶ ἡ πνευματικὴ ἐλευθερία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας νὰ ἀποκατασταθῇ!

• Τὸ ἐπίμαχο κείμενο παρατίθεται ἀπὸ τὸ βιβλίον «**ΠΑΥΛΟΣ VI καὶ οἱ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ**», τοῦ Ἀδελφοῦ **Patrice Mahieu, o.s.b.**, collection «**Orthodoxie**», πρόλογος μητροπολίτου Γαλλίας Ἐμμανουὴλ Ἀδαμάκη (Paris: CERF, 2012), pp. 197-200:

Ἡ Μυστικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἀνοίξεως τοῦ 1970

Ἡ μικρὰ ἐπιτροπή, ἡ ὁποία ἐμελέτησε τὴν δυνατότητα εὐχαριστιακῆς συλλειτουργίας [μεταξὺ Πάπα Παύλου VI καὶ πατριάρχου Ἀθηναγόρου I] συναντήθηκε στὸ Ὁρθόδοξο Κέντρο στὸ Σαμπεζῦ (Γενεύη) στίς 27-29 Ἀπριλίου 1970 καὶ ἀπὸ 14-15 Μαΐου, καὶ κατόπιν στὴν Ζυρίχη ἀπὸ 5 ἕως 7 Ἰουνίου. Ἡ τελευταία συνάντησις ἐγένετο στὴν Ζυρίχη καὶ ἡ ἐργασία της, κατ' αἴτησιν τοῦ Πάπα καὶ τοῦ Πατριάρχου, ἔπρεπε νὰ γίνῃ μὲ τὴν μεγίστη μυστικότητα, ἀλλὰ ὑπῆρξαν [ἤδη] κάποιες «διαρροές».

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀπετελεῖτο: ἀπὸ Ὁρθοδόξου πλευρᾶς, ἀπὸ τὸν [τότε] Ἀρχιμανδρίτη Δαμασκηνὸ Παπανδρέου καὶ ἀπὸ τὸν Ἰωάν-

νη Ζηζιούλα [μητροπολίτου Περγάμου τώρα του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως] και από [Ρωμαιο]Καθολικής πλευράς, από τον Πατέρα Πιέρ Ντυπρέ (Pierre Duprey) και από τον Αίδεο. Πατέρα Λάν (Lanne). [Η Έπιτροπή] Έξέδωσε μίαν θετική διαγνώμη σχετικά με την συλλειτουργία και έμερίμνησε για την εφαρμογή της. Άς ιδούμε τις τελευταίες γραμμές της άναφοράς τους:

«Φαίνεται άνώριμο σε αύτή την κρίσιμη στιγμή να καθορισθῆ ὁ τρόπος εφαρμογῆς τῆς προτεινομένης πράξεως. Φαίνεται άρκετό να είπούμε επί του παρόντος, ὅτι δείχνει έπιθυμητό να υπάρξουν δύο συλλειτουργίες. Άν ὁ Άγιος Πατέρας συμφωνῆ, ἡ πρώτη συλλειτουργία, για ψυχολογικούς λόγους και για τονισμό του γεγονότος ὅτι ἡ πρωτοβουλία ἦταν ἰδική του, ὅπως ὁ Πατριάρχης ἔχει έπανελλημμένως παραδεχθῆ, να γίνη σε μία Ὀρθόδοξη Έκκλησία, σύμφωνα με τὸ Ὀρθόδοξο λειτουργικό τυπικό (στήν Ἰσταμπούλ ἢ στήν Κρήτη, για παράδειγμα). Ἡ δεύτερη συλλειτουργία να γίνη, καλύτερα ὀλίγες ἡμέρες μετά την πρώτη, στήν Ρώμη, σύμφωνα με τὸ Ρωμαϊκό λειτουργικό τυπικό» (Κοινή Έκθεσις από την Έπιτροπή, Ἰδιωτικά άρχεϊα).

Ένα μέρος αύτῆς τῆς Κοινῆς Έκθέσεως, με τροποποιήσεις και άπαλειφή κάθε άναφοράς σε πρακτική εφαρμογή, δημοσιεύθηκε στο [οίκουμενιστικό περιοδικό] «Proche-Orient Chretien» [Η Χριστιανική Μέση Άνατολή] (1972, σελ. 3-17) [έκδιδόμενο στήν Ἱερουσαλήμ] από τον Πατέρα Ντυπρέ, και στο «Oriente Christiano» [Χριστιανική Άνατολή] (1974, σελ. 7-25), από τον [ἤδη] Μητροπολίτη Δαμασκηνό. Αύτὸς ἦταν ὁ τρόπος για να έλεγχοῦν οἱ άντιδράσεις και από τις δύο πλευρές (...).

Ἡ Έπιτροπή λοιπόν εξέδωσε μία θετική διαγνώμη. Γιατί [ὅμως] μετά δέν εφαρμόσθηκε; Ένα τέτοιο γεγονός, ἡ άκόμη και ἡ άποκάλυψις μιᾶς τέτοιας πιθανότητας, θα εἶχε καταστροφικές συνέπειες ὄχι μόνον για τον Πατριάρχη Άθηναγόρα, αλλά για την Ὀρθόδοξη Έκκλησία. Υπήρχε φόβος, ὅτι ὁ Πατριάρχης άμέσως ἢ θα άπεκηρύσσετο ἢ θα καθαιρήτο. Στὸν Καρδινάλιο Βίλλεμπρανς, κατά την διάρκεια έπισήμου έπισκέψεως του στήν Έκκλησία τῆς Ἑλλάδος τὸν Μάϊο του 1971, ὁ Άρχιεπίσκοπος Άθηνῶν εἶπε, κατά την διάρκεια τῆς έπισήμου προσφωνήσεως ύποδοχῆς του:

«Ὅπως ἡ Σεβασμιότης σας γνωρίζει, στήν Έκκλησία οἱ πράξεις τῶν ἡγετῶν, έν και έξ έαυτῶν, είναι εύλογημένες και φέρουν

καρπὸν ἀποδοχῆς μόνον ὅταν ἀπηχοῦν τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν πίστι τοῦ ὅλου σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅταν συμφωνοῦν μὲ τις προσδοκίες, σὲ συμφωνία μὲ τὴν πίστι του, τοῦ πιστοῦ λαοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀντιθέτως, προσπάθειες βεβιασμένα ἐπιτελούμενες [...] δύνανται μόνον καταστροφὴ καὶ προβλήματα ἀργότερα νὰ προξενήσουν» (Ἰερωνύμου Ἀθηνῶν, «Προσφώνησις κατὰ τὴν Ὑποδοχὴ τοῦ Καρδινάλιου Βίλλεμπρανς», 18 Μαΐου 1971).

Τὸ μήνυμα ἦταν πράγματι σαφές. Στὴν περίπτωσι τοῦ Παύλου VI ὑπῆρχε ἡ σταθερὰ ἐπιθυμία νὰ μὴ διαιρέσῃ τὴν Ὁρθοδοξία. Ἐπίσης, τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας εἶχε προειδοποιηθῆ διακριτικὰ ὡς πρὸς τὸ σχέδιο καὶ ἡ παρέμβασίς του βοήθησε νὰ ἐμποδισθῆ ἡ ἐφαρμογὴ του. Ἐνας μάρτυρας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καλὰ ἐνημερωμένος γιὰ τὸ θέμα, αὐτὸ τὸ συμπέρασμα ἐξήγαγε. Εἰδικῶς ἐφ' ὅσον ἡ πρωτοβουλία προήρχετο ἀπὸ τὸν Παῦλο VI, θεωρήθηκε ὅτι αὐτὴ ἡ γενναιόδωρος χειρονομία θὰ εἶχε δημιουργήσει τεράστια ἀταξία σὲ ὀλόκληρη τὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία. Καὶ θὰ εἶχε συνέπειες, ἐπίσης, γιὰ τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία καὶ τις σχέσεις της μὲ τὴν ὅλη Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία. Τὸ ἀνωτέρω μήνυμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ἦταν ἀρκετὰ σαφές. Ἡ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων τῆς 7ης Δεκεμβρίου 1965 εἶχε ἤδη προξενήσει προβλήματα. Ἡ συλλειτουργία τοῦ Πάπα μὲ τὸν Πατριάρχη θὰ διακινδύνευε σχέσεις ἐπίπονα καλλιεργημένες μὲ τις ἄλλες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες.

Ὁ Παῦλος VI ἐπιθυμοῦσε νὰ διατηρήσῃ μία πολιτικὴ συστηματικῆς προσεγγίσεως μὲ τὴν ὅλη Ὁρθοδοξία. Ὁλοκληρώνοντας τὸ σχέδιο, διακινδύνευε νὰ χάσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν Ρώσων καὶ νὰ ἐμποδίσῃ κάθε προσπάθεια προσεγγίσεως μὲ τὴν Ἀθήνα καὶ μὲ τὸ Βουκουρέστι. Ὁ Οἰκουμενισμὸς δὲν δέχεται μία ἔνωσι πού προκύπτει μὲ κόστος νέων διαιρέσεων ὡς «παραπλεύρου καταστροφῆς».

• Γαλλικὸ πρωτότυπο: <http://orthodoxologie.blogspot.fr/2012/06/ce-quoi-nous-avons-echappe-slava-lui.html>

